Enderrock | Èlia Gea | Actualitzat el 19/10/2021 a les 13:30

Tenda: «Esperem poder evitar que la nostra generació sigui l'última»

Avancem «2050», una de les noves cançons del proper disc de la banda valenciana | Parlem amb el cantant del quartet, que ens explica detalls de l'àlbum 'Última generació(n)'

Tenda

A principis del 2017, i arran d'una amistat sorgida entre acampades i festivals, Martín Tarrasó (veu i guitarra), Claudi Penalba (guitarra i segona veu), Evarist Caselles (baix i cors) i Guillem Magraner (bateria i cors) es van aplegar per fer néixer **Tenda**. La jove banda valenciana va debutar ara fa un parell d'anys amb un disc homònim, amb què van guanyar el guardó a grup revelació a la darrera edició dels Premis Ovidi Montllor. Després d'un seguit de senzills i videoclips, ara el grup està a punt de publicar el segon treball, *Última generació(n)* (autoeditat, 2021): una desena de cançons de crítica social i reivindicació des del rock valencià. Estrenem la cançó que obrirà el disc, "2050", i parlem amb Tarrassó perquè ens n'avanci els detalls.

El disc s'obre amb "2050", una cançó una mica pessimista i amb referències a l''spleen' baudelairià. Literalment, la primera paraula del tema, i per tant del disc, és "Salva'm"?
Sí. Tracta sobre l'angoixa de ser jove i veure que el temps passa molt ràpid i ens queden molt poques coses per fer. L'ONU va dir que, si seguim així, el 2050 el 90% de la Terra no serà habitable. D'això parla la cançó, de plantejar-se que si demà acaba tot, què hem de fer hui. Cal que ens activem. Per això la primera paraula del disc, com dius, és "Salva'm", que crec que defineix

bastant el concepte de l'àlbum: és una crida a l'acció.

Tot i així, em fa la sensació que en tot el disc hi ha aquest debat entre les ganes del canvi i la falta d'esperança que n'hi hagi un. Precisament a "2050" cantes "Sols tinc certesa que no hi ha remei".
El disc està escrit en quarantena, mentre tots estàvem tancats i reflexionant com hem arribat ací i què passarà de cara al futur. Per això van sortir algunes cançons de desesperança i pessimisme, com "2050", "Fe cega", "Vidres trencats" -que també parla sobre el canvi climàtic- o "Humo" -sobre els desapareguts a la guerra-? Sí que hi ha certa visió desesperançada, com si res no poguera canviar, però alhora, s'ha de fer, cal un canvi. Per això sempre busquem un punt de llum i esperança cap al futur.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=odp_UwVdHxA
També hi ha molta reivindicació de la infància, aquest enyor del paradís perdut que mostren "Xics" o "Tard".
Sí, sobretot en "Tard". Intentem reflectir allò que pensem que era tan bo i bonic de la infància. De la desesperança, tornem a la innocència per poder buscar un canvi en el futur. Me busco jo en el passat per a trobar el meu bé, el que no estava corromput.

Aleshores, el retorn a la infància és una manera de fugir de la realitat o de buscar solucions?
Com estàvem en confinament i la situació desil·lusionava -sobretot en l'àmbit musical perquè no sabíem quan podríem treure el nou treball-, sí que hi havia un punt de fugir de la realitat, de trobar en les lletres una forma d'escapar de la realitat que estàvem vivint. I a la volta, també són una eixida a la realitat, perquè totes les cançons parlen del que està passant ara mateix. I crec que sí, trobar eixa bondat de la infància, ens pot ajudar a canviar la realitat a millor.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=zW05wPLL674
Els dos temes íntegrament en castellà, "Tan mal", i "Humo", tenen un punt més de balada. Et surt així de manera natural o ha estat buscat?
No està buscat aixina. Al primer disc hi teníem dues balades, "Hey Babe", que és d'en Claudi, i "Soma", i totes dues eren en valencià. "Tan mal", que és la més balada pròpiament, va ser la primera cançó que vaig compondre del disc, tot i que en un principi no hi anava a entrar: no ho vam decidir fins a l'últim moment. No ens acabava d'encaixar amb el concepte, però realment hi dona sentit: en tota desesperança hi ha d'haver un poquet d'amor. Dona una visió més completa al disc.

I per què heu decidit incloure més cançons en castellà en aquest àlbum?
En aquest disc hem volgut obrir-nos una miqueta més i normalitzar també el fet d'escriure i parlar en les dues llengües, per això hem inclòs més cançons en castellà. Jo soc castellanoparlant de tota la vida, no parlava valencià fins que vaig conèixer la banda, i ara estic estudiant filologia catalana... [RIU]. D'aquí també ve el títol del disc, i la ?n' entre parèntesi final.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=tv0M8VFnd2I
A "Tan mal", precisament, compteu amb la col·laboració de Juan Zanza (Valira), i a "Tard", amb la de Carles Caselles (Smoking Souls). Eren referents per a vosaltres? Com ha estat treballar amb ells?
Per a nosaltres, els referents en el circuit valencià, tant en català com en castellà, són ells dos. Ha estat un plaer estar i treballar amb ells i n'hem après molt.

I com ho heu treballat? Caselles ha escrit part de la lletra també a "Tard".
Sí. La lletra de "Tan mal" ja la teníem feta, i en **Juan** hi va posar només la veu. En el cas de "Tard", teníem una estrofa en què jo no estava a gust, però el ritme molava molt i vam creure que el **Carles** hi podia fer coses guais. Aleshores, li vam proposar que hi escrigués ell el que volgués, jo només li vaig donar una mica el concepte a tractar. I ell hi va posar la seva màgia. La veritat és que ho va fer impressionant.

El títol del disc, 'Última generació(n)', sorgeix de la darrera cançó de l'àlbum, però quin és el concepte que s'hi amaga?
Totes les lletres parlen sobre la mort (a "Fe cega" o "Humo") o el canvi climàtic (a "Vidres trencats" o "2050")... Se'ns acaba el temps. Tot el disc gira sobre aquesta idea, al voltant del concepte que som l'última generació. Tot i que, en comptes d'una ?n' entre parèntesis, bé hi podria haver un interrogant, perquè esperem no ser, realment, l'última generació. I aquesta és la finalitat del disc, lluitar per un canvi. Esperem poder evitar que la nostra generació sigui l'última, i això és en les nostres mans.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=ke9KF8K7cDg
Vau guanyar el guardó a artista revelació a l'última edició dels Premis Ovidi Montllor. Què ha suposat per a vosaltres?
Per a nosaltres és molt bonic que se'ns reconegui el primer treball que fem des que vàrem començar, amb 16 anys. Començàrem tocant amb guitarres acústiques i un caixó al Festivern i que, 3 anys després, se'ns reconegui i poder estar en una sala plena de grups referents que havíem vist i admirat com a públic... Reconforta molt tindre eixe suport per a nosaltres seguir fent el que gaudim. Llàstima, però, de la pandèmia, perquè si bé sí que vam veure que teníem més oportunitats, la covid va aturar tot el circuit de concerts i no vàrem poder rodar el primer disc com ens haguera agradat.